

“Uzun” bir eğitim öğretim yılının daha sonuna yaklaşıyoruz. Yuvada başlanan eğitim yıllarının heyecanı her ailede çocukları olduğu kadar aile büyüklerini de, anne babayı da etkiliyor. İlk kademenin ardından ikinci kademenin büyük sınavlara endeksli zorlu süreci 12 yılda tamamlandığında, çocuğun önünde dört yıllık üniversite öğrenimi var artık –meslek edinme yılları yani. Ailecek okuyoruz desek yalan olmaz –ülkemizdeki genel tablo böyle. En çok da anneler “okuyor” çocuklarıyla birlikte. Ödevler yapılıyor, gezilere gidiliyor, kurslara birlikte gidip geliniyor... Hatta üniversite yıllarında, çocuğunun artık kendi kendinin velisi olduğunu,

onun bir yetişkin sayıldığını – herhalde unutup– profesör kapısına dayanan ana babalara rastlanıyor. Gülümsüyoruz ama korkmalıyız aslında. Bir yandan, çocuklar olgunlaşsın, güvenli yetişkinler olsunlar diye çabalarken, bir yandan da yanlışla düşebiliyoruz demek ki!

İzmir Kitap Fuarı (16-24 Nisan) tüm coşkusuyla geride kaldı. “Okumuyor, ne yapalım?” diye formül arayan anne babalar yaklaştılar yanıma. Basından söyleşi için mikrofon uzatanlar da sordular: “Ne yapmalı ki, çocuklar kitap okusun?” Ben de onlara sordum: “Siz ne sıklıkta okuyorsunuz? Çocuğunuzla birlikte okuyor musunuz?” Eh, cevapları tahmin zor değil: “Zaman yok, işler güçler! Ay ben sıkılıyorum, okuyamıyorum!” Ay ben şöyle, ay ben böyle, bıdı bıdı, bir sürü yakınma! E iyi de, çocuklar ne yapsın, siz mayhoş diziler izlerken, onlar da ekrana tapsın; niye şaşıyorsunuz ki! Şaşırmayın.

Çocuklar hayatta en çok anne babalarını memnun etmek ister, sonra da öğretmenlerini. Meslek seçerken bile öyledir aslında ve hepimiz çevremizde çarpıcı örneklerine rastlamışızdır bu evlat duygusunun. Hal böyleyken, beyaz ekrandan kopamayan bir anne babayı memnun etmek, neden dijital âlemde oyun oynamakla sağlanamıyor; bir çocuk

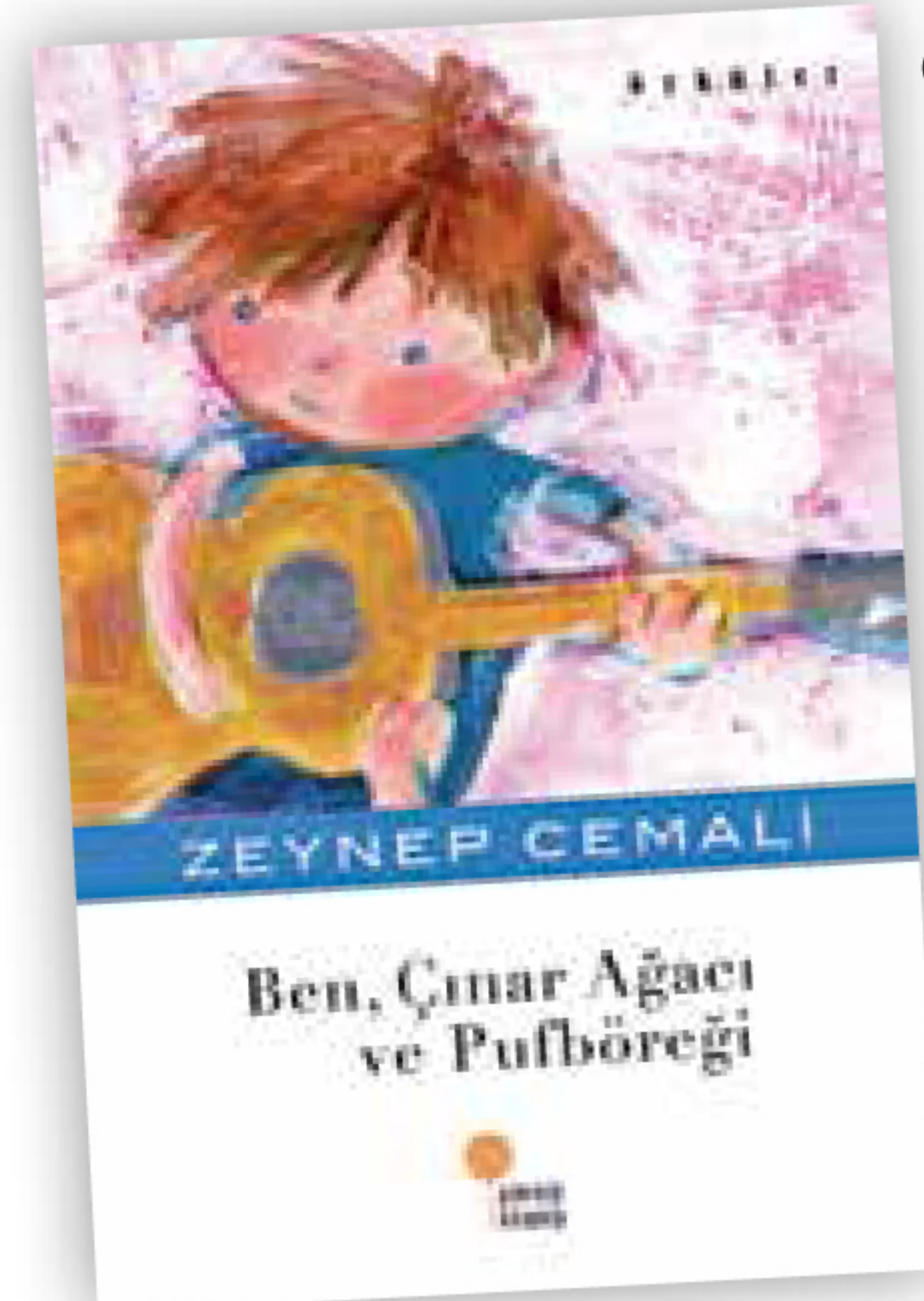
Hepimiz şairdik, şimdi mayhoş dizi esiri olduk!

için ne kadar akıl karıştırıcı!

Hadi, tembellik etmeyelim, çocuklarla birlikte okumayı deneyelim; ama bir defa değil, başarana kadar deneyelim. Farkı fark edeceksiniz. Üstelik farkı, aile bağlarınızda da hissedeceksiniz. Yılmayalım. Sırf bu yüzden bile birlikte okumaya değmez mi! Değer.

Yazmak da okumakla birlikte gelişir; çocukken hepimizin başına geldi. Zorlansak da, yazmak eğlenceli olurdu. Ergenlik yıllarında da şair olup çıkmayanımız yoktur hani. “Duygularımızla elimiz arasındaki gümüş tel” denebilir yazmaya. Yazarak sağaltırız yüreğimizi, beynimizi.

Çocuklara öğütleriz; okuyun yazın deriz, aklınızdan geçenleri, günlük yaşamınızı, hayalinizdeki fantazyaları... İyi kitap okuyanlar yazmaya da heveslenir çoğu kez. Bize yüreklendirmek düşer elbette –ama çocukları hırsla itmeden, beklenti çitasını göklerde dalgalandırmadan. Yazmak da okumak gibi bireysel bir eylemdir sonuçta. Zihnimizdekileri düzene koyarak sözcüklerle ifade etmek kimimiz için daha kolay, kimimiz için zordur. Ve kimimiz daha cesaretlidir, kimimiz içedönük... Çocuklar için de öyledir. İşte, Zeynep Cemali Öykü Yarışması bir fırsat sunuyor çocuklara. Çevremizdeki 6, 7 ve 8. sınıf öğrencilerini bu yarışmaya katılmaları yönünde cesaretlendirmek için son günlere geldik. Katılım son tarihi 18 Mayıs. Öyküler çoktandır Günışığı Kitaplığı’na yağmakta.

Bu yıl “adalet” konusunda öyküler yazıyor gençler. Temaya kılavuzluk eden cümle ise, sevilen öykücü Zeynep Cemali’nin *Ben, Çınar Ağacı ve Pufböceği* adlı öykü kitabından seçildi: “Kara gözlerinde şimşekler çakıyordu.” Seçici kurulumuz (Cemil Kavukçu, Karin Karakaşlı, Nazlı Eray, Yusuf Çotuksöken ve Müren Beykan) gençlerin, birbirinden ilginç yüzlerce yüzlerce öyküsünü okumak hevesiyle bekliyor.

Bu arada çocuklara, yazmak konusunda ipuçları verecek iki çocuk romanını da anmadan geçmeyelim. Çağdaş öykü sanatının en önemli isimlerinden Cemil Kavukçu’nun *Bir Öykü Yazalım mı?* (Can Yayınları) adlı kitabını çocuklarla okumaktan sizler de zevk alacaksınız;

belki de onlarla birlikte ortak öykü yazmaya bile kalkışabilirsiniz –eğlenceli olur! *Masal Kurma Oyunu* (Can Yayınları) adlı ikinci kitapsa, özellikle tatiller için ufuk açıcı. Tatil gününün tatlı yorgunluğunun ardından, masal anlatmak, masal yaratmak, biz yetişkinlerin bile hayallerini tetikler. Gizemli masallara merakımızsa hiçbir yaşta bitmez, malum.

Bir çocuğun meraklarını keşfetmesi üzerine, bu ay kitapçı raflarına yeni çıkan ilginç bir kitabın da hiç değilse adını anmak istiyorum: Çok sevilen yazarlarımızdan Sevim Ak’ın son romanı *Gökkuşuğu Yazı* (Günışığı Kitaplığı). Pek çoğumuz kendimizden izler bulacak bu kitabın karakterlerinde.

Çocuğun kendini verimli hissedeceği, yaratıcı olacağı -dolayısıyla mutlu bir birey olabileceği- alanı keşfetmesi, kitaplardaki dünyalarla buluşmasıyla da gerçeklik kazanıyor, hatta hızlanıyor. Deneyimleyenler bilir mutlaka: Çocuğun

kendini keşfetmesi, mutluluğunun da anahtarı. Ve çocuğumuzu da, başka çocukları da mutlu kılacak o altın anahtar biz yetişkinlerin elinde. Onu çevremizdeki çocuklara uzatmak için, kısa da olsa birlikte okuma ve birlikte düşünme anları yaratmak, inanılmaz çözümlere yol açabilir –Bizlere hep sorulan “mucize” budur işte.

